

Nera Aleksić, dipl. pravnik

KOMENTAR ČLANA 180. KRIVIČNOG ZAKONIKA REPUBLIKE SRBIJE -sa osvrtom na uporedno pravo-

Cilj ovog rada, kao i namera autora je da skrene pažnju na činjenicu da je, i pored dobre krivično-pravne zaštite koju pruža član 180. Krivičnog zakonika Republike Srbije, u naš pravni sistem potrebno uvrstiti i neke druge, tzv. alternativne mere koje će u značajnoj meri uticati na smanjivanje pojave pedofilije i krivičnog dela Obljuba sa detetom, i samim tim doprineti većoj zaštiti dece. Te mere se već koriste u nekim zemljama Evrope i SAD-a, i tamo daju veoma dobre rezultate. Stoga, ovaj rad teži da da doprinos nekoj boljoj budućnosti u kojoj će naš zakonodavac poučen primerima iz drugih zemalja i sugestijama stručnjaka, u naš pravni sistem uvrstiti i neku od njih.

Ključne reči: seksualno zlostavljanje dece, pedofilija, Krivični zakonik Republike Srbije, krivične sankcije.

1. ISTORIJAT REGULISANJA KRIVIČNOG DELA OBLJUBA SA DETETOM

Seksualno zlostavljanje dece (samim tim i krivično delo obljuje sa detetom), beleži sve veći porast u Evropi i svetu u poslednjoj deceniji. Stoga, ono predstavlja sverastući problem i izazov kako za sudske i izvršne organe, tako i za zakonodavne.

Krivično delo Obljuba sa detetom u smislu aktuelnog člana 180. Krivičnog zakona Republike Srbije, prvi put je kao takvo u naše krivično zakonodavstvo uvedeno u Krivičnom zakonu Socijalističke Republike Srbije iz 1977. godine, u članu 106. pod nazivom Obljuba ili protivprirodni blud sa licem koje nije navršilo 14 godina⁵⁸.

⁵⁸ Krivični zakon Socijalističke Republike Srbije (Službeni glasnik SRS 26/1977).

Tadašnje odredbe su bile blaže u odnosu na trenutno važeće i glasile su: za osnovni oblik – kazna zatvora od šest meseci do pet godina, za teži oblik (ako je naneta teška telesna povreda ili je delo izvršeno od strane više lica, ili na naročito svirep ili ponižavajući način) – kazna zatvora od najmanje tri godine, i za najteži oblik gde je kao posledica nastupila smrt deteta – kazna zatvora od najmanje pet godina. Izostala je inkriminacija trudnoće kao posledice izvršenja ovog krivičnog dela, koja je našla svoje mesto u stavu 2. aktuelnog Krivičnog zakona iz 2006. godine.

2. ČLAN 180. KRIVIČNOG ZAKONIKA REPUBLIKE SRBIJE⁵⁹

Član 180. Krivičnog zakonika Republike Srbije pruža krivično pravnu zaštitu u polnoj sferi licima mlađim od 14 godina. Veoma je dobro koncipiran i kazne su pooštrene u odnosu na stari zakon iz 1977. godine. On glasi:

(1) Ko izvrši obljubu ili sa njom izjednačen čin sa detetom, kazniće se zatvorom od jedne do deset godina.

(2) Ako je usled dela iz stava 1. ovog člana nastupila teška telesna povreda deteta prema kojem je delo izvršeno, ili je delo izvršeno od strane više lica ili je delo imalo za posledicu trudnoću, učinilac će se kazniti zatvorom od dve do dvanaest godina.

(3) Ako je usled dela iz stava 1. i 2. ovog člana nastupila smrt deteta, učinilac će se kazniti zatvorom od 5 do osamnaest godina.

(4) Neće se kazniti za delo iz stava 1. ovog člana učinilac, ako između njega i deteta ne postoji značajnija razlika u njihovoj duševnoj i telesnoj zrelosti.

ad (1) Osnovno krivično delo se sastoji u izvršenju obljuje ili sa njom izjednačenog čina sa detetom. Polazna teza se ogleda u tome da deca nisu dovoljno psihofizički zrela da slobodno odlučuju o tome kada i sa kim će stupiti u polne odnose. Zbog toga, ovo krivično delo postoji i kada je počinjeno uz pristanak deteta, jer se smatra da njegov pristanak nije pravno valjan. Subjekat i objekat ovog krivičnog dela mogu biti lica oba pola.

⁵⁹ Krivični zakonik Republike Srbije (Službeni glasnik RS 85/2005).

Krivično delo se smatra svršenim kada dođe do prodiranja muškog polnog organa u ženski polni organ. Za postojanje ovog krivičnog dela nije od značaja da li je oštećeno lice bilo sposobno za potpunu obljubu, niti da li je (u ovom slučaju dete ženskog pola) ostalo i dalje *virgo intacta*, budući da je za izvršenje potrebno samo spajanje polnih organa, a ne prodiranje uda u vaginu (odluka Vrhovnog suda Srbije KŽ. 3552/54).

Krivično delo se može izvršiti samo sa umišljajem. Učinilac ne mora da bude siguran da je žrtva mlađa od 14 godina, dovoljno je da pretpostavlja tu okolnost. Zabluda u pogledu starosti isključuje krivičnu odgovornost, što stvara čest problem u praksi, jer neretko deca izgledaju fizički razvijenije od svog uzrasta. To je faktičko pitanje koje se mora utvrđivati u svakom pojedinačnom slučaju, često i uz pomoć veštaka.

ad (2) Kao teži oblik dela, predviđen je nastanak teške telesne povrede usled izvršenja, izvršenje od strane više lica, ili ako je za posledicu izvršenja dela došlo do trudnoće oštećenog lica. Karakter teške telesne povrede ima i nasilan pobačaj prve trudnoće kada je oštećena prilikom obljube ostala gravidna (presuda Okružnog suda u Beogradu K. 139/83 i Vrhovnog suda Srbije Kž. 1047/84). Kada dođe do teškog oštećenja psihičkog zdravlja oštećenog lica, utvrđenog veštačenjem, i to će se smatrati teškom telesnom povredom (presuda Okružnog suda u Beogradu K. 14/88).

Pod pojmom više lica se ne traži saizvršilaštvo u samoj radnji obljube, budući da je ovaj čin po svojoj prirodi isključivo individualan, već je neophodno da su najmanje dva lica zajedničkim delovanjem u istoj prilici i nad istim licem izvršili obljubu.

ad (3) Najteži oblik ovog krivičnog dela za posledicu ima smrt deteta usled obljube. Ovakva kvalifikacija postoji samo u slučaju da je smrt prouzrokovana nehatom izvršioca. Ako je delo posledica obuhvaćenog umišljaja počinioca, dolazi do sticaja osnovnog krivičnog dela obljube sa krivičnim delom ubistva⁶⁰.

ad (4) Ovaj stav je unet u zakon da bi se razgraničilo krivično delo obljube deteta od strane punoletnih izvršilaca, od uobičajenih polnih odnosa na dobrovoljnoj osnovi između dva lica mlađih od 14 godina.

⁶⁰ Petrović Milan, Simić Ilija: *Krivični zakon Republike Srbije- praktična primena*, Poslovna politika, Beograd, 1994.

Seksualno zlostavljanje maloletnika je regulisano krivičnim zakonodavstvom u većini zemalja sveta, međutim, pored toga, potrebno je posebno inkriminisati seksualno zlostavljanje maloletnika mlađih od 14 godina, odnosno dece. Postoji više oblika ove vrste zlostavljanja (počev od najtežeg—obljube, zatim podvođenja, posredovanja u vršenju prostitucije, dečje pornografije, i sl.) i ova krivična dela su regulisana krivičnim zakonicima kako u ostalim zemljama, tako i u Republici Srbiji.

Polazna osnova za inkriminisanje krivičnih delikata sa obeležjem pedofilije su Ženevska deklaracija o pravima deteta iz 1924. godine, Povelja pravima deteta iz 1959. godine, i kao najvažnija Konvencija UN o pravima deteta iz 1989. godine⁶¹, čija je potpisnica i Srbija. U ovoj konvenciji se navodi da je "detetu, sa obzirom na njegovu fizičku i mentalnu nezrelost, potrebna posebna zaštita i briga, uključujući i pravnu zaštitu kako pre, tako i posle rođenja".

Članom 19. Konvencije je propisano da su sve države potpisnice obavezne da "preduzmu sve potrebne zakonske, administrativne, socijalne i obrazovne mere za zaštitu deteta od svih oblika fizičkog ili mentalnog nasilja, povređivanja ili zlostavljanja, zapostavljanja ili nemarnog postupanja, maltretiranja, ili eksploatacije, uključujući seksualno zlostavljanje, dok je pod brigom roditelja, zakonskih zastupnika ili bilo koje druge osobe koja se brine o detetu."

U skladu sa ovim odredbama Konvencije i po ugledu na krivično zakonodavstvo EU, u Krivičnom zakoniku Republike Srbije se nalaze odredbe koje pružaju adekvatnu zaštitu deci od seksualnog zlostavljanja od strane odraslih. U stručnim krugovima, a sve više i u široj javnosti se osobe koje vrše ovakva krivična dela nazivaju pedofilima i svrstavaju u tu kategoriju.

⁶¹ <http://www.jura.kg.rs/index.php/sr/dokumenti/download-document.htm?gid.,>
25.novembar 2009.

3. POJAM PEDOFILIJE I STATISTIČKI PODACI O NJENOJ ZASTUPLJENOSTI

Pedofilija je početkom 19. veka značila svaku ljubav prema deci (što doslovno ova kovanica i znači na starogrčkom *pais, paidos* – dete, *philein* – voleti). Godine 1906. švajcarski seksolog Ogist Forel (1848 - 1931.) predložio je termin “erotska pedofilija” za perversnu seksualnu naklonost prema deci, o kojoj raspravljamo. Kasnije je pridev “erotski” izostavljan, i pedofilija je ostala termin za seksualnu naklonost prema deci, bez obzira na pol. Pedofilom se (u evropskoj praksi) obično smatra osoba starija od šesnaest godina, i bar pet godina starija od žrtve.

U međunarodnoj klasifikaciji mentalnih poremećaja i poremećaja ponašanja (*International Classification of Mental and Behavioral Disorders - ICD-10*), pedofilija spada u grupu Poremećaji seksualne preferencije (F65.4), gde se još nalaze i egzibicionizam, voajerizam, sadomazohizam, nekrofilija i drugi poremećaji tog tipa.⁶²

Osobe koje pate od ovog poremećaja nisu "bolesne" u psihijatrijskom smislu, niti neuračunljive. Naprotiv, one razlikuju dobro od zla i obično imaju tzv. psihopatsku strukturu ličnosti. One ne mogu da usvoje uobičajene obrasce društveno prilagođenog ponašanja, i da se vladaju savesno i odgovorno. Nisu sposobni da razviju osećanja privrženosti prema drugim ljudima, prijateljstvo, solidarnost, ljubav. Kod njih nema osećaja kajanja i krivice ako pogreše. Samovoljne su, i teraju tvrdokorno svoju volju i namere, ne obaziru se na potrebe drugih ljudi, te neprestano povlađuju isključivo svojim unutrašnjim podsticajima i potrebama. Od ovog poremećaja obično pate muškarci, retko se sreće kod žena. Većina je heteroseksualna, mada može biti i homoseksualna. U psihologiji se ova pojava, gde osobe na krajnje neuobičajen i društveno neprihvatljiv način ispoljavaju svoje polne potrebe i želje, naziva parafilija (eng: *paraphilia*).

Ovu pojavu prati tzv. "tamna brojka", pa su tako po podacima Incest trauma centra iz Beograda svaka četvrta devojčica i svaki šesti dečak u Republici Srbiji seksualno zlostavljani na neki način do svoje osamnaeste godine. Prosek godina zlostavljane dece je 8-9.

⁶² Svetska zdravstvena organizacija Ženeva- ICD10 Klasifikacija mentalnih poremećaja i poremećaja ponašanja- klinički opisi i dijagnostička uputstva, Zavod za udžbenike i nastavna sredstva, Beograd, 1992.

Statistika za period 2006-2007. je sledeća:

1. Od ukupnog broja žrtava koje su se obratile centru, 47,06% je dece;
2. 88,24 % su ženskog pola, 11,76% muškog pola;
3. Počinioci su većinom muškarci – 92,11%;
4. U 100% prijavljenih slučajeva, izvršilac je poznat žrtvi, a 78,95% se zlostavljanje dogodilo u porodici.⁶³

Po podacima iz novosadske Grupe za krvne i seksualne delikte PU Novi Sad, u 2008. godini je bilo pet obljuba sa detetom, i šest slučajeva nedozvoljenih polnih radnji.

Prema proceni Svetske akademije za pravo i mentalno zdravlje (*International Academy of Law and Mental Health*) sa sedištem u Kanadi, 10-15% dece u svetu je na neki način seksualno zlostavljano.⁶⁴

4. UPOREDNO PRAVO

Potrebno je istaći da su kazne propisane članom 180. Krivičnog zakonika Republike Srbije oštrije u odnosu na kazne za isto krivično delo koje se nalaze u krivičnim zakonicima većine evropskih zemalja, ujedno i zemalja u regionu.

U Krivičnom zakonu Crne Gore donetom 2003. godine⁶⁵, ovo krivično delo je regulisano članom 206. Obljuba sa djetetom, koji je identičan članu 180. Krivičnog zakona republike Srbije.

U Krivičnom zakoniku Republike Hrvatske iz 1997. godine⁶⁶, ovo krivično delo je regulisano članom 192. Spolni odnošaj s djetetom. Za osnovno krivično delo je propisana kazna zatvora od jedne do osam godina, a za teži oblik najmanje pet godina. U ovom članu se ne navodi smrt kao posledica obljube, tako da taj najteži oblik dela nije ni regulisan (barem ne u ovom članu, kao kvalifikatorni oblik ovog krivičnog dela, već u okviru drugog krivičnog dela- ubistva). Kazne propisane u ovom zakoniku su niže u odnosu na zakonska rešenja iz

⁶³ Izvor: <http://www.incest.traumacentar.org.rs/Statistika.htm>, 25. novembar 2009.

⁶⁴ Bošković, Milo: *Kriminologija*, Univerzitet u Novom Sadu – Pravni fakultet, Novi Sad, 2007.

⁶⁵ Tekst zakona preuzet sa stranice: <http://www.gov.me/files/1100611787.doc>, 25. novembar 2009.

⁶⁶ Tekst zakona preuzet sa stranice: http://www.poslovniforum.hr/zakoni/kazneni_zakon_4.asp, 25. novembar 2009.

regiona, što je verovatno i posledica činjenice da je zakonik donet davne 1997. godine, te stoga ne odgovara u potpunosti sadašnjim prilikama.

U Krivičnom zakonu Republike Srpske⁶⁷, u članu 195. pod nazivom Polno nasilje nad dijetetom, nalaze se odredbe kojima se kažnjavaju počinioci ovog delikta. Za osnovni oblik je propisana zatvorska kazna od jedne do osam godina, za teži oblik najmanje pet godina, a za najteži (smrt kao posledica izvršenja dela) kazna od najmanje deset godina. U ovom članu se nalazi još jedan stav kojim se kažnjavaju kaznom zatvora od pet do petnaest godina počinioci koji su zloupotrebom svog položaja izvršili krivično delo polnog nasilja prema detetu koje im je povereno na učenje, vaspitanje, čuvanje ili staranje (nastavnik, vaspitač, staralac, lekar, verski službenik i dr.).

U Krivičnom zakonu Republike Srbije, postoji posebno krivično delo inkriminisano članom 181. *Obljuba zloupotrebom položaja*, gde se u stavu 3. navodi da će se kazniti nastavnik, staralac, vaspitač, roditelj, očuh, maćeha, ili drugo lice koje zloupotrebom svog položaja ili ovlašćenja izvrši obljubu ili sa njom izjednačen čin sa detetom koje mu je povereno radi učenja, vaspitavanja, staranja ili nege zatvorom od tri do dvanaest godina, te ako je krivično delo za posledicu imalo trudnoću, kaznom zatvora od tri do petnaest, a ako je usled njegovog izvršenja nastupila smrt deteta, kaznom zatvora od najmanje deset godina. U sličnom obliku, ovaj član je postojao i u ranijem zakonu iz 1977. godine, odn. u Izmenama i dopunama tog zakona od 1994. godine, gde je postojao samo jedan stav koji se odnosio zaštitu dece, međutim tu je bio regulisan samo osnovni oblik ovog krivičnog dela. Tako da je Krivičnim zakonom iz 2006. godine postignut napredak i u ovom segmentu, budući da su inkriminisani i teži oblici ovog krivičnog dela.

Možemo reći da najveći problem kod krivičnih dela sa obeležjem pedofilije, a samim tim i krivičnog dela obljube sa detetom predstavlja pojava recidivizma (po nekim podacima, ide i do 90% u slučajevima seksualnog zlostavljanja dece) koja je redovni "pratilac" ovih delikata, odnosno njihovih izvršilaca. Penološkom analizom povratništva, dolazi se do dve moguće vrste uzročnih faktora – neprimereni izbor krivične

⁶⁷ Tekst zakona preuzet sa stranice:

http://www.mup.vladars.net/zakoni.../Krivični%20zakon%20Republike%20Srpske_lat.pdf, 25. novembar 2009.

sankcije ili neadekvatni tretman prevaspitanja i neuspeli procesi resocijalizacije, tj. neodgovarajući tretman u kaznenim i vaspitno-popravnim ustanovama u kojima su izdržavali krivične sankcije⁶⁸. Imajući u vidu ove podatke, dolazi se do zaključka da nije dovoljno počinitelje osuditi samo na kaznu zatvora.

Još jedan problem koji u velikoj meri utiče na uspešno suzbijanje ove pojave predstavlja izricanje propisanih kazni na granici ili ispod zakonskog minimuma. Statistički podaci u poslednje dve godine daju alarmantnu sliku o vladajućoj sudskoj praksi, koja u preko 50% slučajeva najtežih krivičnih dela (među kojima je i seksualno zlostavljanje dece) izriče kazne ispod zakonskog minimuma⁶⁹. Da li se to dešava zbog nemara postupajućih sudija ili možda zbog straha da će im presude biti ukidane u drugom stepenu, ostaje pitanje. U svakom slučaju, to umanjuje značaj i dobre strane naših zakonskih rešenja, jer se ona prosto ne sprovode u praksi, te postaju mrtvo slovo na papiru.

Zbog svega navedenog, neke zemlje pribegavaju određenim "alternativnim" merama, među kojima su: vođenje posebne evidencije pedofila u policiji, gde svaki građanin može da se informiše da li u njegovom komšiluku živi registrovani pedofil (Velika Britanija), ugrađivanje mikročipova pod kožu pedofila, kako bi policija mogla da prati njihovo kretanje (Norveška), kao i određene medicinske mere. Među njima svakako najznačajnija je kastracija. Može biti hirurška (sprovodi se u Češkoj, samo po pristanku osuđenika, i izvršeno je 94 u poslednjoj deceniji) i hemijska. Ona predstavlja terapiju koju po izlasku iz zatvora dobijaju osuđenici u vidu davanja hormonskih injekcija koje smanjuju potenciju i seksualnu želju kod pedofila, koja i jeste pokretač u izvršenju ovih krivičnih dela. Istraživanja pokazuju da je posle ove terapije, ponavljanje ovih delikata spalo sa 40% na 5%.⁷⁰ Ova mera se već godinama primenjuje u nekim država SAD-a, u Kanadi, kao i u Skandinavskim zemljama (Danska, Norveška, Švedska), međutim, ona je dozvoljena samo ako postoji pismeni pristanak od strane osuđenog pedofila. To predstavlja problem u praksi jer retko koji pedofil ima

⁶⁸ Bošković, Milo: *op.cit.*

⁶⁹ "Svaki drugi ubica osuđen na kaznu ispod minimuma", <http://www.blic.rs/vesti/hronika/173775/svaki-drugi-ubica-osuden-na-kaznu-ispod-minimuma>, 9. februar 2010.

⁷⁰ "Poljska planira da kastrira pedofile", <http://www.naslovi.net/2008-09-27/mondfo/poljska-planira-da-kastrira-pedofile/839804>, 25. novembar 2009.

savest (pogotovo tako izraženu), i osećaj kajanja i krivice, da bi pristao na tako nešto.

Zbog ovih činjenica, u Poljskom Parlamentu (tačnije u Donjem domu), 25.09.2009. godine, ubedljivo (400 glasova "za" i samo 1 "protiv") je izglasan kontroverzni Zakon o obaveznoj hemijskoj kastraciji pedofila.⁷¹ Po ovom zakonu, svi pedofili osuđeni za silovanje dece mlađe od 15 godina ili bliskih rođaka će obavezno biti podvrgnuti hemijskoj kastraciji u zatvorskim bolnicama gde služe kaznu ili u medicinskim centrima. Ovaj zakon predstavlja prvi takav u EU (u Američkoj državi Luizijana već postoji sličan zakon). Budući da će se kastracija obavljati bez saglasnosti pedofila, zakon je izazvao puno polemike i kontroverzi među zastupnicima ljudskih prava. Naime, oni navode da bi takve odredbe predstavljale povredu telesnog integriteta i narušavanje osnovnih ljudskih prava i sloboda.

Međutim, pobornici i simpatizeri ovog zakona tvrde da ne postoji drugačiji način da se stane na put sve većem broju pedofila, i sve većoj slobodi koju im neka društva daju (u Holandiji postoji registrovana Stranka pedofila koja se zalaže da se dozvoli seks sa decom starijom od dvanaest godina i liberalna pornografija za decu stariju od šesnaest godina). Naravno da im ne treba ukinuti osnovna prava, ali imajući u vidu prirodu njihovog stanja, nedostatak kajanja, izostanak savesti i krivice, veliki procenat recidivizma, i na kraju krajeva- žrtve njihovih delikata, tj. decu, dolazi se do zaključka da je više nego neophodno trajno ih sprečiti da ponovo vrše ista krivična dela, naravno u zakonskim okvirima.

Poljska je prva u nizu država koje se spremaju da uvedu zakone ove tematike u svoje krivično zakonodavstvo. Poučeni njenim primerom, predsednik Francuske, Nikola Sarkozy je zatražio uvođenje mere obaveznog hemijskog kastriranja pedofila, i zadržavanja u posebnoj strogo čuvanoj bolnici gde će biti pod stalnim nadzorom lekara, odakle će biti pušteni tek kada lekari procene da više nisu opasni. Italijanski ministar Roberto Calderoli je takođe predložio uvođenje ove mere u italijansko zakonodavstvo. Spekuliše se da je slično rešenje moguće i u Hrvatskoj, Sloveniji i mnogim drugim zemljama Evrope.

⁷¹ "Hemijska kastracija za silovatelje u Poljskoj",
<http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/10/Svet/185261/Hemijska+kastracija+za+silovatelje+u+Poljskoj.html>, 25. novembar 2009.

5. ZAKLJUČAK

Uzimajući u obzir sve navedeno, kao i mnogobrojne informacije do kojih se došlo prilikom istraživanja i prikupljanja materijala za ovaj rad, sam po sebi se nameće sledeći zaključak: član 180. Krivičnog zakona Republike Srbije kao zakonsko rešenje problema kojim smo se bavili u ovom radu – krivično delo *Obljuba sa detetom*, veoma je dobro koncipiran, jasan je i precizan. Njime je obuhvaćeno više oblika izvršenja ovog dela, od osnovnog do najtežeg. Propisane kazne zatvora su pooštrene u odnosu na prethodni zakon, ali to je učinjeno potpuno opravdano, te je ovaj član Krivičnog zakona u potpunosti odgovorio na izazov postavljen pred zakonodavca. Jedina eventualna zamerka aktuelnog zakonskog rešenja u Krivičnom zakoniku je nedostatak drugih mera kojima bi se sprečili počinioci ovakvih delikata da vrše ista dela. Ovakve mere su preko potrebne kad se ima u vidu prethodno opisana psiho-socijalna struktura, poremećaj ličnosti i recidivizam pedofila koji vrše seksualno zlostavljanje dece.

Možemo reći da je realno za očekivati je da će u bliskoj budućnosti i u našem krivičnom zakonodavstvu svoje mesto naći i mere o kojima smo govorili, a kojima se onemogućavaju počinioci ovih delikata da ponovo učine isto krivično delo. Budući da su neke od tih mera već deo krivičnih zakonodavstava mnogih zemalja u Evropi, a sudeći po pozitivnim reakcijama na njih kako stručnjaka, tako i opšte javnosti, postajace deo regulative u sve većem broju zemalja u svetu, ostaje nam da se nadamo da će se i u Srbiji u skorije vreme neka od njih uvrstiti u zakonodavstvo.

Nera Aleksić,

**COMMENTARY OF ARTICLE 180 OF CRIMINAL CODE
OF SERBIA
-WITH REVIEW OF COMPARATIVE LEGAL
SOLUTIONS-**

Goal of this paper, as well as the author's intention, is to point out that besides solid legal protection in Article 180 of Criminal Code of Serbia, our legal system needs to be improved with so-called alternative measures, introduced in order to significantly decrease pedophilia and criminal act „Sexual intercourse with minor“, hence establishing better protection of children. These measures are being used in several countries of Europe and in USA, giving very positive results. Therefore, main contribution of the paper should be to imply introduction of these measures to the legislator, based on good practice of other countries and suggestions of experts, all in order to secure better future for children.